

10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1826.

Μεσολόγγι.

Όλα αυτά έγιναν τη νύχτα του Λάζαρου στις 10 του Απρίλη του 1826, ξημερώματα Κυριακή των Βαΐων.

Ο πατέρας αντίκριζε για τελευταία φορά τη θυγατέρα. Ο αδελφός αγκάλιαζε για τελευταία φορά την αδελφή. Η μονά θήλαζε για τελευταία φορά το μωρό. Ο γιος φιλούσε για τελευταία φορά το χέρι του πατέρα.

- Καλή αντάμωση στον άλλο κόσμο!

Στη μπαρουταποθήκη κάτω από τον προμαχώνα του Μάρκου Μπότσαρη, ο Χρηστός Καψάλης (Έλληνας προύχοντας και πολεμιστής) συγκέντρωσε 400 ψυχές (γυναίκες, παιδιά, ασθενείς και γηραιούς). Αποφάσισαν να μην παραδοθούν, αλλά να θυσιαστούν. Όλη τη νύχτα έφελναν νεκρικές ακολουθίες. Ο Καψάλης κρατούσε σφιχτά στο χέρι ένα αναμμένο δαδί όλη νύχτα.

Τα χαράματα, όταν οι Τούρκοι μπήκαν στην Ιερή Πόλη, ο Καψάλης αναφώνησε "Μνήσθητι μου Κύριε" και άφησε το δαδί πάνω στα βαρέλια με το μπαρούτι.....

Και η φωτιά έσμιξε τη γη με τον ουρανό.

Κι έφτιαξε μονοπάτι να περάσουν οι ήρωες στην αιωνιότητα.

Και μπήκαν στην Ιερή Πόλη οι Τουρκοαιγύπτιοι και οι Τουρκαλβανοί. Και έσφαζαν. Έσφαζαν. Έσφαζαν. Η φρίκη ήταν ανείπωτη. Το αίμα έτρεχε γοργά σε όλα τα σοκάκια και συνάντησε τη θάλασσα. Εκοκκίνισε κι αυτή. Όχι από ντροπή μα από φρίκη.

Κι όμως, οι Μεσολογγίτες πολεμούσαν με λυσά.

Ο Κιουταχής θωρεί αποσβολωμένος κι ο Ιμπραήμ δαγκώνει τα χείλια του από οργή. "Σε πηρά Μπρι Μεσολόγγι, μα με νίκησες", αναφώνησε ο Κιουταχής μόλις μπήκε στην Ιερή Πόλη.

Λένε πως τη νύχτα του Λάζαρου το Μεσολόγγι ανέστησε την Ελλάδα.

Λένε πως τα βόλια και οι οβίδες που χάλασαν οι οχτροί μπορούσαν να καλύψουν τη γη ολάκερη τρεις φορές, μα πάλι το Μεσολόγγι δεν έπεφτε.

Λένε πως τις νύχτες οι Μεσολογγίτισσες τραγουδούσαν τραγούδια θάρρους για τους άντρες τους.

Λένε πως οι γενναίοι έβγαιναν από τα τείχη και κορόιδευαν τους αποκεί για να τους εκνευρίσουν.

Λένε πως οι Τουρκαλβανοί έπιαναν κουβέντα με τη Μεσολογγίτικη φρουρά...

- Ε ωρε καταραμένοι, δεν γροικάμε πια τα χαϊδούρια σας. Τα φάγατε κι αυτά; Κοντά σιμά είναι ο χαμός σας.

- Κοπιάστε να σας σφάξουμε κι εσάς. Εμείς πεινάμε και Τούρκους τρώμε με χαρά.

Λένε πως ο Βύρωνας αγάπησε τόσο πολύ το Μεσολόγγι που εκεί άφησε την τελευταία του ανάσα. Γιατί εκεί θεώρησε πως είναι η πατρίδα του πλέον.

Λένε πως μετά την ΕΞΟΔΟ θέριασε το φιλελληνικό κίνημα.

Λένε πως από τους 11.000 περίπου Μεσολογγίτες που ήταν μέσα από τα τείχη, οι 3.500 μπορούσαν να πολεμήσουν. Κι όμως φάνταζαν μυριάδες.

Λένε πως κάθε μέρα πέθαιναν 150 από τους δικούς μας.

Ότι και να λένε, ότι και να ισχύει, τούτο μονό κρατήστε.

Η ΕΞΟΔΟΣ του Μεσολογχίου αποτελεί, ίσως, την κορυφαία και την πλέον συγκινητική στιγμή του Αγώνα του Έθνους μας για λευτεριά.

Συγκαταλέγεται δε, στις σημαντικότερες στιγμές της παγκόσμιας ιστορίας.

Η απελευθέρωση του Μεσολογχίου υπογράφηκε στις 2 Μάιου του 1829.

Το 1937 ανακηρύχτηκε ως Ιερή Πόλη.

Μια τιμητική και ένδοξη διάκριση που καμία άλλη πόλη στον κόσμο δεν φέρει.

Κι ο Διονύσιος Σολωμός αγναντεύοντας από τη Ζάκυνθο την αντάρα και το δέος του Μεσολογχίου έγραψε τον 'Υμνο εις την Ελευθερία.

Οι Μεσολογχίτες πεθαίνουν μα δεν προσκυνάμε.

Ο αγώνας ήταν άνισος.

Ήταν άνισος για τους όχτους.

Γιατί εκείνοι ήταν πολύ "λίγοι" σε σχέση με εμάς.

Πολύ "λίγοι".

Και η ιστορία το έγραψε.

Και ολάκερος ο ντουνιάς το έμαθε.

Και η γης ήπια το αίμα των νεκρών.

Και οι νεκροί δοξαστήκαν ως Έλληνες.

Γιατί αν είσαι τέτοιος Έλληνας είσαι και ήρωας.

Μα καλύτερα απ' όλους το είπε ο Εθνικός μας ποιητής.

"Τα μάτια μου δεν είδαν τόπον ενδοξοτέρων από τούτο το αλωνάκι".

